

Lucas Derycke & Matthias Van de brul © Iwein De Keyzer

“Verdwalen kan niet meer”

Lucas Derycke en Matthias Van de brul over de première van Wild

Op zaterdag 8 januari staat Matthias Van de brul op ons podium met de première van de voorstelling Wild. Matthias werkte nauw samen met Lucas Derycke die teksten en regie verzorgde. Het was voor acteur en regisseur geen eerste kennismaking, maar wel de eerste keer dat er zo'n intense samenwerking was. Wij gingen praten met Matthias en Lucas over het ontstaan van de voorstelling, de inspiratiebronnen en hoe spannend het is om in première te gaan.

Wild is een tot de verbeelding sprekende titel. Waarover gaat de voorstelling?

Matthias: “Het verhaal gaat over een schooljuf Anna die met haar klas op uitstap gaat en niet terug wil. Ze wil gewoon nog vijf dagen in de bossen rondlopen. Ze wil verdwalen, is op zoek naar de wildernis. Dat gevoel, die zin om te vluchten, is voor velen herkenbaar, denk ik. In variaties weliswaar, maar dat gevoel van ‘ik kan niet meer, ik stap eruit en ik loop (weg)’, is voor velen geen onbekend gevoel. Het verhaal is op zich bijna spannend, als een thriller, maar tegelijk is het een verhaal van nu, van vandaag. Heel toegankelijk, bijna universeel. Lucas is erin geslaagd om dat gevoel kraakhelder te beschrijven, door de combinatie van muziek en geluid.”

“Dat gevoel van ‘ik kan niet meer, ik stap eruit en ik loop (weg)’, is voor velen geen onbekend gevoel.”

Lucas, om dit verhaal te vertellen heb je wel niet gekozen voor een klassieke opzet.

Lucas: “Klopt. Op de scène staat enkel een white box. Een wit canvas dus als het ware. Er zijn drie muzikanten van I Solisti (Bertel Schollaert, Seraphine Stragier en Tom De Cock) en Matthias. Matthias neemt zowel de rol van verteller als van bijna alle personages voor zijn rekening. Alleen het hoofdpersonage, juf Anna (vertolkt door Ellis Meeusen), die hoor je enkel via geluidsfragmenten.”

“Als je een verrekijker neemt, kan je nog ergens in opgaan door in te zoomen. Je maakt de wereld kleiner zodat je in een wildheid kan verdwijnen.”

Matthias, dat betekent dat jij zowat de hele voorstelling draagt.

Matthias: “Inderdaad. Ik heb zelf aan Lucas gevraagd of ik alle personages mocht spelen. Oorspronkelijk was het de bedoeling dat ik enkel de rol van de verteller op mij zou nemen en dat de personages er via geluidsfragmenten bij zouden zijn, maar ik had zin om al die personages te spelen. Het is dus bijna een monoloog van anderhalf uur, maar ik heb wel interactie met de stem van Ellis en er is natuurlijk ook de muziek van I Solisti.

De repetities voor deze voorstelling zijn doorgegaan in volle coronatijden. Het was wel een voordeel dat we maar met ons tweeën moesten samenkomen. Hoewel dat nu bijna een jaar geleden is, zit het nog vers in het geheugen omdat het zo intens was. Anders is zo'n repetitieperiode één van de dingen tussen andere tournees en afspraken in, maar nu konden we enkel focussen op dit.”

Naast Matthias' spel zijn er dus nog geluidsfragmenten en muziek. Hoe verhouden die zich tot het stuk?

Lucas: “De geluidsfragmenten zijn heel concreet en soms zelfs banaal. Ze moeten aantonen waar het personage, juf Anna, zich bevindt. Zo zijn er opnames van een speelplaats of een subtropisch zwembad. Die zijn wel concreet, maar laten tegelijk ook toe dat de toeschouwer zelf nog veel invult. Je hoort een auto, maar wat voor auto het is, vul je zelf in.

Matthias: “Ik was zelf verrast over hoe goed dat werkt op het podium. De geluidsfragmenten zijn concreet maar tegelijk een subtiele toevoeging aan het verhaal. We hadden bijvoorbeeld een opname van een dichtslaande autodeur. Die vond ik niet goed, omdat het klonk als een BMW terwijl het een 4x4 in een bos moest voorstellen. Dat klopte niet en die hebben we dan opnieuw opgenomen. Zo merk je hoeveel die fragmenten toch nog toevoegen aan het spel.”

Lucas: “De muziek is geschreven door Frederik Neyrinck, een jonge componist. De eerste gesprekken gingen voornamelijk over wat er nog miste in de voorstelling, over wat ik nog niet gezegd krijg met woorden. We gingen op zoek naar de momenten dat er nog iets extra nodig was. Dat bleken steeds weer de momenten waarop Anna werd aangetrokken door iets wat ze niet kon benoemen waardoor ze de drang voelt om te vluchten. De muzikanten verbeelden de innerlijke wereld van Anna.”

Matthias: “De live muziek is echt een toegevoegde waarde. Op geen enkel moment in de voorstelling krijg je een duidelijke verklaring waarom Anna vlucht, maar de muziek vat dat gevoel en de motivatie heel mooi samen. De zintuiglijkheid van de muziek is wat je niet gezegd krijgt.”

Lucas: “De instrumenten nemen veel plaats in waardoor ze eigenlijk het decor worden. Er is veel ‘tuig’ op het podium: marimba's, een klokkenspel, pauken,...”

Matthias: “Ja, ze zijn eigenlijk het landschap waar je naar kijkt.”

Lucas, hoe ben je te werk gegaan om dit stuk te schrijven?

Lucas: “Ik werk meestal aan een nieuw stuk als ik niks anders te doen heb. Ik bewaar alle kranten. Ik doorblader die en knip alles uit wat ik interessant vind. Dan heb ik een berg krantenartikels en die leg ik op de grond per thema. Het is een soort fascinatie-onderzoek. Toen bleek dat ik heel veel artikels had over conflicten tussen mens en dier en ook over de natuur als constructie. Van daaruit vertrek ik om nog heel veel rond die thema's te lezen. Ik bestel een stapeltje boeken en noteer bij het lezen interessante citaten en info. De eerste versie van een stuk is daarom veel te beschrijvend en journalistiek. Dat moet dan volledig herschreven worden om tot een theaterstuk te komen. De research staat als het ware tussen jezelf en het publiek in en er is een soort omweg nodig vooraleer je tot een communicatie met de toeschouwer kan komen.”

“Een stuk mag geen pleidooi zijn, maar moet de achterliggende ideeën vertalen naar gevoelens zodat ze de toeschouwer raken.”

Wild
Lucas Derycke / Matthias Van de brul / Ellis Meeusen & I SOLISTI
za 8.01 | 20u30
Schouwburg

Welke boeken vormden dan de inspiratie voor Wild?

Lucas: “Jonathan Franzen vormde zeker een inspiratie. Hij zegt dat het nu het moment is om je een verrekijker aan te schaffen omdat je als mens niet meer kan opgaan in de wildernis. Er zijn altijd grenzen in de vorm van een vliegtuig dat overvliegt of een bordje van een wandeling. Als je een verrekijker neemt, kan je nog ergens in opgaan door in te zoomen. Je maakt de wereld kleiner zodat je in een wildheid kan verdwijnen. Een andere inspiratiebron was Kingsnorth, een Britse auteur die over natuurervaringen schrijft. Hij stelt dat we geen oplossingen moeten verwachten van technologische vernieuwingen. De innerlijke wildheid van de mens gaat zich uiteindelijk verzetten tegen het laagje vernis van beschaving en technologie. Hij hoopt dat de mens uiteindelijk zijn dierlijkheid weer naar boven laat komen.

Tenslotte is er de Franse filosoof Latour die zegt dat we een zorgtraject nodig hebben. We zijn voorbij het punt waarbij we alle klimaatproblemen nog kunnen oplossen. Hij wil bekijken hoe we moeten omgaan met deze veranderingen die volgens hem onomkeerbaar zijn.

Voor een theatertekst neem ik echter deze inspiratiebronnen als achtergrond. Een stuk mag geen pleidooi zijn, maar moet de achterliggende ideeën vertalen naar gevoelens zodat ze de toeschouwer raken. Ik wou zelf bekijken hoe ik een kleine bijdrage kon leveren aan het zorgtraject waar Latour over spreekt.”

Matthias: “Amai, Lucas, zo is het helemaal helder!”